

излазяли гласове на най сладкы-тѣ свирни, които свирятъ пастыріе-тѣ.

Въ тѣзи минутѣ, единъ гласъ много различенъ направилъ Неискуство да трепери отъ страхъ; и като сяобърнало видѣло одзадѣ си върху бръдо-то на планинѣ-тѣ лвъвъ тѣ, страшный-тѣ си неприятель, на когото трепетны тѣ рыканія ечаха отъ скалѣ на скалѣ. Тутакси лвъвъ-тѣ началъ да слазя отъ планинѣ-тѣ, и управлялъ ся направо къмъ онова мѣсто дѣто лѣжало Неискуство. Въ истѣ-тѣ минутѣ обаче показалъ ся и Пастырь-тѣ отъ единъ връхъ на срѣщѣ. Неискуство мысляло че го чуло да реклъ: “Не бой ся, агненце, азъ могѣ да избавямъ всеконецно сичкы-тѣ онѣзи които прибѣгватъ при мене.”

Сърдце-то му ся изпълнило съ надеждѣ, и като употрѣбило сичкѣ-тѣ си своѣ силѣ, станало отъ земѣ-тѣ. Лвъвъ-тѣ отстоявалъ нѣколко раскрача отъ него; но като скачалъ на напръдѣ, хвърлилъ ся на нозѣ-тѣ на Пастыря, и подигналъ къмъ него очи на смиреномудріе и покаяніе.

Що ся е случило послѣ на това агне, не знаѣмъ. Познавамъ обаче толкозъ добръ милость-тѣ и благоутрѣбіе-то на добрия онзи Пастырь, щото съмъ увѣренъ че го е избавилъ пакъ отъ лвовѣ-тѣ силѣ, и го е научилъ да бѣде вѣрна негова овца; и че прѣблагополучно-то това агне е останало слѣдователно увѣрено че само въ *Неговѣ-тѣ* оградѣ има тишина, и въ съхраненіе-то на *Неговѣ-тѣ* заповѣди има почиваніе и безопасность въ вѣкы. Аманъ.

КОНЕЦЪ.